

Nr 806

Av herr **Bengtson** i Solna, om användande av varningstrianglar i trafiken.

(Lika lydande med motion nr 640 i Första kammaren)

Enligt vägtrafikförordningen (49 § 1 mom.) stadgas att fordon icke får stannas eller uppställas på väg på sådan plats eller sådant sätt att fara uppstår för person eller egendom eller att trafiken onödigtvis hindras eller störes. Med hänsyn till att varje fordon, som står stilla (uppställt eller parkerat) på körbanan, utan tvekan utgör ett riskabelt trafikhinder måste något göras för att i görligaste mån eliminera riskerna för olyckor. Det är i synnerhet på landsbygden som faran för olyckor är stor, då trafikhastigheten i regel är hög.

För att varna andra trafikanter torde en varningstriangel vara mest ändamålsenlig. Denna bör utgöras av tre stavar, som sammanställs i form av en liksidig triangel. Materialet bör vara rött och reflekterande. Störst nytta gör varningstriangeln, om den uppställs mellan 30 och 50 meter bakom det uppställda fordonet intill körbanans vägren. I detta sammanhang kan nämnas, att varningstrianglar är obligatoriska i Italien.

Att många olyckor hade kunnat undvikas om en varningstriangel varit utsatt står utom allt tvivel. Man har emellertid inte kännedom om omfattningen av den risk, som ett felaktigt fordon utgör. De senaste undersökningsresultaten daterar sig från 1956. Denna undersökning redovisar olyckor i samband med passage av uppställt fordon utom tätbebyggt område. Med den ökade trafikintensiteten som under de senaste åren blivit allt kraftigare skulle en ny mera omfattande utredning i denna fråga vara ytterst värdefull ur trafiksäkerhetssynpunkt.

Med stöd av vad ovan anförts hemställes,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla om utredning i lämpligt sammanhang av varningstrianglars betydelse för ökad trafiksäkerhet.

Stockholm den 26 januari 1967

Bengt Bengtson (h)
i Solna
